

Joels bok og den laodikeiske syvendedags adventistkirke - Nummer førtien

Jeff Pippenger

2026-02-05

Nummer førtien

Tredje Mosebok tjue-tre fremstiller vårfestene og høstfestene, og fremstillingen av festene er guddommelig dyptgripende i sin struktur og i den fullkomne samklang mellom begynnelses- og avslutningsstrukturene innenfor den overordnede strukturen. Vårfestene og høstfestene svarer til hverandre. Kapittelet vitner gang på gang om Palmoni, den underfulle telleren. Kapittelet knytter på en fast og forunderlig måte forbindelse til endetidsbudskapet om de hundre og førtifire tusen.

Tallet «23» representerer soningen, som er foreningen av guddommelighet og menneskelighet. Navnet Tredje Mosebok representerer prestedømmet til de hundre og førtifire tusen, for alle profetene taler om de siste dager, og prestene i de siste dager er dem Peter identifiserer som et hellig presteskap. Peters hellige presteskap er de vise som forstår kunnskapens økning, som frembringer budskapet om Midnattsropet. De dårlige, eller de ugudelige slik Daniel identifiserer dem, forkaster kunnskapens økning, og Hosea opplyser oss om at de av denne grunn blir forkastet som prester.

Mitt folk går til grunne av mangel på kunnskap. Fordi du har forkastet kunnskap, vil også jeg forkaste deg, så du ikke skal være prest for meg. Siden du har glemt din Guds lov, vil også jeg glemme dine barn. Etter hvert som de ble mange, syndet de mot meg; derfor vil jeg forvandle deres herlighet til skam. Hosea 4:6, 7.

Efraims drankne, som Jesaja også kaller «herlighetens krone», får sin herlighet vendt til «skam». Hosea identifiserer uttrykkelig at de som forkaster kunnskapsøkningen i de siste dager, er den laodikeiske syvendedags adventistkirken, for han nedtegnet: «Mitt folk.» Hans folk skal bli forkastet som prester, og det skjer i den siste og fjerde generasjon, for Han skal glemme deres barn, og barn representerer den siste generasjon.

Forsoning

Tittelen på «3 Mosebok 23» betyr «forsoningen for prestedømmet til de hundre og førtifire tusen». Denne sannheten kan utledes ganske enkelt ut fra bokens navn i forbindelse med kapittelnummeret. Forsoningen, som 3 Mosebok tjuetre omhandler, betyr «at-one-ment» og identifiserer foreningen av guddommelighet og menneskelighet. Denne foreningen er fremstilt ved en mengde symboler i Guds Ord, hvorav ett er at det menneskelige tempelet skal forenes med det guddommelige tempelet.

Det menneskelige tempel har en struktur av «23» mannlige og «23» kvinnelige kromosomer. Peter identifiserer at prestedømmet til de hundre og førtifire tusen er et «åndelig hus». Disse kromosomene føyes sammen slik en mann og en kvinne gjør, og det som Gud har sammenføyd, må

intet menneske skille. Ekteskapet er et annet symbol på forsoningen. Tredje Mosebok «23» betyr sammenføyningen av den himmelske yppersteprestens tempel med prestenes tempel, de som er de hundre og førtifire tusen.

Tjueto verser

Vårhøytidene i Tredje Mosebok tjuetre er fremstilt i de første tjueto versene i kapitlet, og høsthøytidene er fremstilt i de siste tjueto versene i kapitlet. Det siste verset er vers førtifire, et symbol på 1844, da den antitypiske forsoningsdagen begynte på den tiende dagen i den sjuende måneden, til oppfyllelse av Tredje Mosebok tjuetre. Kapittel tjuetre er inndelt i to perioder på tjueto vers; begge periodene på tjueto vers er logisk forbundet ved at de er høytider, men også logisk atskilt ved Kristi tjeneste i forgården og i Det hellige, representert ved våren, og Hans tjeneste i Det aller helligste, representert ved høsten.

22

Både vår- og høsthøytidene er representert ved tjueto vers, og versene svarer til vitnesbyrdet i det hebraiske alfabetet, som består av «22» bokstaver. «22» er en tiendedel av «220», som er et symbol på foreningen av guddommelighet og menneskelighet. «220» representerer begynnelsen på både de 2 520 årene for Judas adspredelse og de 2 300 årene fram til soningsdagen. Utgangspunktet for de 2 520 var 677 f.Kr., og utgangspunktet for de 2 300 var 457 f.Kr., og slik identifiseres to hundre og tjue år som forbindelsesleddet mellom profetien om nedtrampingen av Guds hærske og profetien om nedtrampingen av Guds helligdom. Begge disse profetiene endte ved den antitypiske soningsdagens ankomst den 22. oktober 1844.

På den datoen begynte Kristi verk med å forene det menneskelige tempel med det guddommelige tempel, og på den tid ble både Habakkuk 2:20 og Johannes 2:20 oppfylt. Habakkuk identifiserte at det guddommelige da befant seg i Det Aller Helligste, og Johannes nedtegnet at det millerittiske tempel, som ved tro skulle gå inn i dette Det Aller Helligste, hadde fullført den førtiseksårige perioden som markerte oppførelsen av det millerittiske menneskelige tempel fra 1798 til 1844. Historien om «46» år, bestående av «23» og «23», fremstilles ved William Millers arbeid, han som først begynte å fremlegge budskapet om denne historien i 1831, «220» år etter utgivelsen av King James Bible. Det guddommelige Ord, utgitt i 1611, ble forent med et menneskelig sendebud «220» år senere, i 1831. Både vår- og høytidsfestene om høsten er representert ved «22» vers.

Tjueto vers på to linjer om samme emne krever profetisk at de første tjueto versene legges over de neste tjueto versene. Når de to linjene samordnes på denne måten, sammenfører man forgårdens og det hellige steds gjerning, representert i vårhøytidene, med Kristi gjerning i Det Aller Helligste. På dette profetiske nivået representerer det sammenføyningen av to templer, noe som illustrerer Kristi forsoningsverk.

Når versene én til og med tjueto settes i sammenheng med vers tjuetre til og med førtifire, etableres en profetisk linje som det vitnes om gjennom de tjueto bokstavene i det hebraiske alfabetet, og gjennom symbolikken representert ved tallet «22» og også gjennom symbolikken representert ved høytidene, sammen med disse høytidenes oppfyllelse i den hellige historien.

Begynnelsen på vårhøytidene identifiserer først sabbaten på den sjuende dag, og avslutningen på høsthøytidene identifiserer sabbaten i det sjuende år. Kristus, som Alfa og Omega, plasserte sabbaten ved begynnelsen og avslutningen av de to vitnene av «22» i prestedømmets linje til de ett hundre og førtifire tusen.

Sabbaten på den sjuende dag var det særlige lys ved begynnelsen av den motbilledlige soningsdagen i 1844, og lysen om sabbaten i det sjuende år er lyset ved enden. Sabbaten på den sjuende dag var også den første hellige sammenkomst i 3. Mosebok «23», likesom sabbaten i det sjuende år er den siste hellige sammenkomst i kapitlet. Sabbaten er alfa og omega i prestens linje i kapittel «23». Den første, og sabbaten på den sjuende dag, er alfa for prestedømmet til de hundre og førtifire tusen, og den siste, og sabbaten i det sjuende år, er omega for prestedømmet til de hundre og førtifire tusen.

«De som har samfunn med Gud, vandrer i Rettferdighetens sols lys. De vanærer ikke sin Forløser ved å forderve sin vei for Gud. Himmelsk lys skinner over dem. Når de nærmer seg avslutningen på denne jordens historie, øker deres kunnskap om Kristus og om profetiene som gjelder ham, sterkt. De er av uendelig verdi i Guds øyne; for de er i enhet med hans Sønn. For dem er Guds ord av overmåte stor skjønnhet og ynde. De ser dets betydning. Sannheten blir åpenbart for dem. Læren om inkarnasjonen er omgitt av en mild glans. De ser at Skriften er nøkkelen som låser opp alle mysterier og løser alle vanskeligheter. De som har vært uvillige til å ta imot lyset og vandre i lyset, vil være ute av stand til å forstå gudsfryktens mysterium, men de som ikke har nølt med å ta opp korset og følge Jesus, vil se lys i Guds lys.» The Southern Watchman, 4. april 1905.

Her, «nær avslutningen av denne jordens historie», ved slutten av den motbilledlige forsoningsdagen, blir «læren om inkarnasjonen» kledd i en «mild» glans, slik læren om den syvendedags sabbat var det ved begynnelsen av den motbilledlige forsoningsdagen.

«Jesus løftet lokket av arken, og jeg skuet steintavlene som De ti bud var skrevet på. Jeg ble fylt av undring da jeg så det fjerde bud i selve midten av de ti forskriftene, omgitt av en mild glorie av lys. Engelen sa: 'Det er det eneste av de ti som angir den levende Gud som skapte himmelen og jorden og alle ting som er i dem. Da jordens grunnvoller ble lagt, da ble også sabbatens grunnvoll lagt.'» Testimonies, bind 1, s. 75.

Den syvendedags sabbat, som er et «fundament», innleder 3. Mosebok «23», og det syvende års sabbat avslutter prestenes vitnesbyrd slik det er fremstilt ved vår- og høytidene om høsten. Det syvende års sabbat representerer templet som er bygget på fundamentet. Det syvende års sabbat ved slutten er representert ved de 2 520, likesom syvendedags sabbat er representert ved de 2 300. Det syvende års sabbat representerer «inkarnasjonslæren». Syvendedags sabbat er Skaperens tegn, og det syvende års sabbat er tegnet på guddommelighet forenet med menneskelighet.

Å bringe linjene på linje

Når vi samordner vårhøytidene med høsthøytidene i 3. Mosebok 23, blir påskehøytiden etterfulgt neste dag av den syv dager lange de usyrede brøds høytid, og førstegrødens høytid følger dagen etter at den syv dager lange de usyrede brøds høytid begynner. Tre veimerker på tre dager.

Den perioden på sju dager som utgjør de usyrede brøds høytid, begynner med en hellig sammenkomst og slutter med det samme. Dagen etter at de usyrede brøds høytid begynner, kommer førstegrødens høytid, og den omfatter vårbyggets førstegrødeoffer. Pinse, også kalt ukenes høytid, finner sted femti dager etter førstegrødens høytid, som markerer begynnelsen på en periode på sju uker som ender på den førtiniende dagen, og som etterfølges av pinse, som betyr femti.

Påskan begynner om aftenen den fjortende. Påskan er ikke en hellig sammenkomst.

Så, på den femtende dagen, kommer de usyrede brøds syv dager lange høytid. Den første dagen og den siste dagen i den syv dager lange høytiden er hellige sammenkomster.

Den neste dagen, den sekstende dagen, dagen for førstegrøden, kommer. Da begynner de sju ukene som markeres av pinsenhøytiden, og pinse er en av de sju hellige sammenkomstene som er representert i vår- og høsthøytidene. Førstegrøden er ikke en hellig sammenkomst.

Så, på den første dagen i den sjuende måneden, er basunhøytiden en hellig sammenkomst.

Forsoningsdagen på den tiende dag i den sjuende måneden er en hellig sammenkomst, men ikke en høytid.

Den første dagen i løvhyttefesten er en hellig sammenkomst. Etter den syv dager lange høytiden følger den åttende dagen i løvhyttefesten, selv om den åttende dagen regnes som utenfor de tidsperiodene som høytidene representerer. Den åttende dagen er en hellig sammenkomst.

Dette utgjør syv hellige sammenkomster når man inkluderer den syvendedags sabbat som innleder høytidene. Syv hellige sammenkomster og syv høytider, selv om de er ordnet annerledes enn de hellige sammenkomstene. De første og siste veimerkene er sabbater, først for dagen, deretter for året. Innenfor de høytidene som er angitt mellom alfa- og omega-sabbatene, finnes det syv høytider og fem hellige sammenkomster. Hvis man inkluderer alfa-syvendedagssabbaten og omega-syvendeårssabbaten, har man syv hellige sammenkomster og syv høytider. Det er forstått at løvhyttefestens åttende dag ikke er en del av høytidene, og skaper gåten om at den åttende er av de syv. Poenget jeg her påpeker, er at Jesus, som Palmoni, organiserte tallvariasjonene innen kapittel «23» på en fullstendig forbløffende måte.

Vår

Vårhøytidene inneholder en syv dager lang høytidsperiode med usyret brød, med en alfa hellig sammenkomst ved begynnelsen og en omega hellig sammenkomst ved slutten. Pinse er den tredje hellige sammenkomsten i vårhøytidene. Pinse kommer etter en periode på sju uker, som ender med en høytid på den femtiende dagen. Vårhøytidene kjennetegnes av fire høytidsdager og tre perioder. Påske, de usyrede brøds høytid, førstegrøden og pinse er de fire høytidsdagene, og de tre periodene er de sju dagene med usyret brød, de førtini dagene som går forut for og innbefatter den femtiende dagen, pinsedagen, og de tre første dagene, som er en periode bestående av tre trinn.

Førstegrødeofferet i påskeperioden svarer til førstegrødeofferet på pinsefestens dag; førstegrødeoffrene av bygg i påskens tredagersperiode, og førstegrødeofferet av hvete på pinsefesten ved avslutningen av pinsetidens førtini—femti dager.

Syndefall

Høsthøytidene begynner med en bestemt høytidsdag som innleder en ti dagers periode som leder frem til dom. Fem dager etter dommen følger en høytid på sju dager, hvorav den første og den siste av de sju dagene er betegnet som hellige sammenkomster. Fra den femtende til den tjueandre dagen feires løvhyttfesten, og deretter markeres landets sabbat på den tjuetredje dagen.

Når vi tar høytidene om høsten og legger dem over høytidene om våren, har vi to linjer som begge er representert ved tjuefire vers, og slik er de representert ved de tjueto bokstavene i det hebraiske alfabetet. Når dette gjøres, er det første veimerket den hellige sammenkomsten på sabbaten på den syvende dagen, og det siste veimerket er den hellige sammenkomsten på sabbaten i det syvende året.

Også på den femtende dag i den sjuende måned, når dere har sanket inn landets grøde, skal dere holde høytid for Herren i sju dager; på den første dag skal det være sabbat, og på den åttende dag skal det være sabbat. Leviticus 23:39.

Pinse var det tidlige regnet, og Løvhyttfesten er det sene regnet. Den Hellige Ånds utgytelse på pinsedagen ble fremstilt ved én dag, og utgytelsen som fremstilles ved Løvhyttfesten, er en tidsperiode som avsluttes og deretter etterfølges av en sabbat, det vil si den åttende dagen, etter syv dager. Sabbaten som følger den endelige tilkjennegivelsen av Den Hellige Ånds utgytelse, fremstiller jordens sabbatshvile i ett tusen år.

«I trengselens tid flyktet vi alle fra byene og landsbyene, men ble forfulgt av de ugudelige, som trengte inn i de helliges hus med sverd. De løftet sverdet for å drepe oss, men det brast og falt maktesløst som et strå. Da ropte vi alle dag og natt om utfrielse, og ropet steg opp for Gud. Solen gikk opp, og månen stod stille. Strømmene holdt opp å renne. Mørke, tunge skyer steg opp og støtte sammen mot hverandre. Men det var ett klart sted med fast herlighet, hvorfra Guds røst kom som lyden av mange vann, og den rystet himmelen og jorden. Himmelen åpnet og lukket seg og var i opprør. Fjellene skalv som et siv i vinden og kastet forrevne klipper omkring til alle kanter. Havet kokte som en gryte og kastet steiner opp på landet. Og mens Gud forkynte dagen og timen for Jesu komme og overgav den evige pakt til sitt folk, talte Han én setning og stanset så, mens ordene bølget gjennom jorden. Guds Israel stod med blikket festet oppover og lyttet til ordene idet de kom fra Jehovas munn og bølget gjennom jorden som de sterkeste tordenskrall. Det var fryktelig høytidelig. Og ved slutten av hver setning ropte de hellige: «Ære! Halleluja!» Deres ansikter ble opplyst av Guds herlighet, og de strålte av herligheten, slik Moses' ansikt gjorde da han kom ned fra Sinai. De ugudelige kunne ikke se på dem på grunn av herligheten. Og da den uopphørlige velsignelsen ble uttalt over dem som hadde æret Gud ved å holde Hans sabbat hellig, lød et mektig seiersrop over dyret og over dets bilde.»

«Da begynte jubelåret, da landet skulle hvile.» Early Writings, 34.

Jubelåret er det femtiende år, etter sju sykluser på sju år, hvilket er de 49 dagene som leder frem til pinsehøytidens femtiende dag. Når rekken av høsthøytidene føres sammen med vårhøytidene, er det 49 dager som leder frem til pinsehøytiden, som markerer begynnelsen på løvhyttehøytidens syvdagersperiode. Pinsehøytiden og løvhyttehøytiden er samstemt, og sammen identifiserer de perioden med senregnet, som begynner ved den snart kommende søndagsloven og fortsetter inntil nådetiden avsluttes, Herren vender tilbake, og deretter hviler jorden, slik det er framstilt ved sabbatsåret, det vil si det åttende av de sju i løvhyttehøytiden.

Når vi fører begge linjene på tjueto vers sammen, gjør vi det av flere grunner. Begge linjene er på tjueto vers, idet tjueto er en tiendedel av 220, et symbol på foreningen av guddommelighet og menneskelighet.

Begge linjer representerer det hebraiske alfabetet på tjueto bokstaver.

Begge linjene representerer høytidene.

Begge linjer representerer årets to innhøstningstider.

Begge linjene representerer Kristi verk i forgården, Det hellige og Det aller helligste. Leviticus viser til prestene, og Jesus er den himmelske yppersteprest. Av disse grunner er vi berettiget til å anvende linje på linje-metodikken på de førtifire versene i 3. Mosebok 23.

Pinse var den tidlige regn for kristendommen, og Løvhyttefesten er den sene regn for kristendommen. Vi sammenstiller derfor vårens «pinsefestens dag» med høstens sju dager av Løvhyttefesten. Når Søster White uttalte: «I trengselens tid flyktet vi alle fra byene og landsbyene», identifiserer hun den tiden da Guds folk lever i ødemarken på grunn av forfølgelse. Det å bo i hytter under løvhyttefesttiden er et forbilde på den historien som leder direkte til sabbatsjubileets hvile for jorden.

Pinsedagen markerer begynnelsen på løvhyttefestens sju dager. Deretter er jubelåret framstilt ved den åttende dagen, det vil si av løvhyttefestens sju dager. Fem dager før løvhyttefesten var forsoningsdagen. Slik er dommen markert fem dager før pinsen, som markerer begynnelsen på løvhyttefesten. Ti dager før forsoningsdagens dom er basunfesten. Når linjene sammenføres, er dommen markert fem dager før søndagsloven, framstilt ved pinsen. Ti dager før det er basunfesten markert.

Kristi dåp representerte Hans død, begravelse og oppstandelse. Disse tre trinnene er representert ved Hans død ved påsken, Hans begravelse og hvile på sabbaten, og Hans oppstandelse på søndag. De tre dagene med Hans død, begravelse og oppstandelse er ett veimerke som består av tre trinn. Vi begynner derfor sammenstillingen av de to linjene av vår- og høytidene om høsten ved oppstandelsen. Oppstandelsen på den tredje dag innleder en periode på førtini dager som leder til pinse, som er søndagsloven. Denne perioden på førtini dager innledes av de usyrede brøds høytid, som begynner én dag før og strekker seg fem dager utover førstegrødens dag.

Fra førstegrødens oppstandelse til søndagsloven er det førtini dager, idet søndagsloven er den femtiende dagen. Fem dager før søndagsloven fremstilles dommen, og ti dager før den dommen

markeres basunenes advarsel. Oppstandelsen er det første veimerket, og deretter, fem dager senere, avsluttes de usyrede brøds høytid. Tretti dager etter at de usyrede brøds høytid ender, kommer basunenes advarsel. Ti dager senere markeres forsoningsdagens dom, og fem dager senere kommer pinsehøytidens søndagslov.

Dette identifiserer sju veimerker i den linje-på-linje-anvendelsen av vår- og høytidene om høsten: begynnelsen på de usyrede brøds høytid, oppstandelsen, slutten på de usyrede brøds høytid, trompetenes advarsel, dom, pinse og senregnet. Disse sju veimerkene er plassert innenfor en alfa-sabbatsdag på den sjuende dag og en omega-sabbatsår på det sjuende år. De sju veimerkene, innrammet mellom de to sabbatene, avgrenser og identifiserer en periode på fem dager, etterfulgt av en periode på tretti dager, en periode på ti dager, en periode på fem dager og en periode på sju dager.

Når vi så samordner Kristi oppstandelse, finner vi en førti dagers periode hvor Han underviste disiplene «ansikt til ansikt» og deretter fór opp. Så var disiplene i den øvre sal i ti dager. Disse ti dagene ble avsluttet på pinsedagen, som er søndagsloven. Dette føyer en førti dagers periode og en ti dagers periode til prestenes linje, representert ved 3 Mosebok «23».

Fra oppstandelsen er det fem dager til slutten av de usyrede brøds høytid, deretter tretti dager til trompetadvarselen, deretter fem dager til Kristi himmelfart, deretter fem dager til dommen, deretter fem dager til pinsehøytidens sju dager med senregnet.

Begynnelsen av de syv dagene med usyret brød blir den neste dagen etterfulgt av førstegrødens oppstandelse. Oppstandelsen finner sted innenfor de syv dagene med usyret brød, og fem dager etter oppstandelsen avsluttes perioden med usyret brød.

Tretti dager etter de usyrede brøds høytid markerer trompetene en advarsel.

Fem dager etter advarselen ved basunene fór Kristus opp etter å ha undervist i førti dager. Hans himmelfart markerte begynnelsen på ti dager i den øvre sal.

Så, fem dager etter Hans himmelfart, blir dommen fastsatt.

Fem dager senere innleder pinsens søndagslov den sju dager lange perioden med det sene regn.

De hundre og førtifire tusen er de som følger Lammet hvorhen det går. Elia og Moses ble drept den 18. juli 2020. De ble drept der hvor også vår Herre ble korsfestet. Kristi oppstandelse var et forbilde på oppstandelsen den 31. desember 2023. Før denne datoen, i juli 2023, begynte en røst i ørkenen å lyde med et budskap fremstilt som usyret brød. Surdeig representerer villfarelse, hykleri og synd, og budskapet fra ørkenen var usyret. Fra 31. desember 2023 og frem til søndagsloven har Tredje Mosebok «23» utformet en ramme for de hundre og førtifire tusens forsoning. Denne rammen stemmer overens med Millers drøm, Malaki tre og Åpenbaringen nitten sine himmelens vinduer. Den stemmer overens med den tredje og niende time i den hellige uken fra år 27 til 34 e.Kr.

Vi vil fortsette med disse tingene i den neste artikkelen.

«Ved kunnskap skal kamrene fylles med all kostbar og herlig rikdom.»

«For både sinn og sjel, så vel som for legemet, er det Guds lov at styrke vinnes ved anstrengelse. Det er øvelse som utvikler. I samsvar med denne lov har Gud i sitt ord tilveiebrakt midlene til mental og åndelig utvikling. »

Bibelen inneholder alle de prinsipper menneskene trenger å forstå for å bli skikket enten for dette liv eller for det liv som kommer. Og disse prinsipper kan forstås av alle. Ingen som har en ånd som setter pris på dens undervisning, kan lese et eneste avsnitt i Bibelen uten å vinne av det en eller annen hjelpsom tanke. Men Bibelens mest verdifulle undervisning oppnås ikke ved sporadisk eller usammenhengende studium. Dens store sannhetssystem er ikke framstilt på en slik måte at det kan oppfattes av den hastige eller skjodesløse leser. Mange av dens skatter ligger langt under overflaten og kan bare vinnes ved flittig granskning og vedvarende anstrengelse. De sannheter som sammenfører den store helheten, må søkes fram og samles opp, «her litt og der litt». Jesaja 28:10.

«Når de således blir gransket og brakt sammen, vil de vise seg å være fullkomment tilpasset hverandre. Hvert evangelium er et supplement til de andre, hver profeti en forklaring av en annen, hver sannhet en videre utfoldelse av en annen sannhet. Forbildene i den jødiske husholdning blir gjort klare ved evangeliet. Hvert prinsipp i Guds ord har sin plass, hvert faktum sin betydning. Og den fullstendige bygning bærer, i både plan og utførelse, vitnesbyrd om sin Opphavsmann. En slik bygning kunne intet annet sinn enn den Uendeliges unnfange eller forme.»

«Når en gransker de ulike delene og studerer deres innbyrdes forhold, settes den menneskelige forstands høyeste evner i virksomhet med stor intensitet. Ingen kan hengi seg til et slikt studium uten å utvikle åndskraft.»

«Og den mentale verdien av bibelstudiet består ikke bare i å utforske sannheten og føre den sammen. Den består også i den anstrengelse som kreves for å fatte de emner som blir fremstilt. Sinnet som bare er opptatt med dagligdagse forhold, blir forkrøplet og svekket. Hvis det aldri settes på prøve til å forstå store og vidtrekkende sannheter, mister det etter en tid evnen til vekst. Som et vern mot denne degenerasjon og som en stimulans til utvikling kan intet annet måle seg med studiet av Guds ord. Som et middel til intellektuell opplæring er Bibelen mer virksom enn noen annen bok, eller enn alle andre bøker til sammen. Storheten i dens emner, den verdige enkelhet i dens uttrykk, skjønnheten i dens billedspråk, levendegjør og opphøyer tankene som intet annet kan. Intet annet studium kan formidle en slik åndskraft som den anstrengelse det er å fatte åpenbarings storartede sannheter. Sinnet som på denne måten bringes i berøring med den Uendeliges tanker, kan ikke annet enn å utvide og styrke seg.»

«Og enda større er Bibelens kraft i utviklingen av den åndelige natur. Mennesket, skapt til samfunn med Gud, kan bare i et slikt samfunn finne sitt virkelige liv og sin utvikling. Skapt til å finne sin høyeste glede i Gud, kan det ikke i noe annet finne det som kan stille hjertets lengsler, kan tilfredsstille sjelens hunger og tørst. Den som med oppriktig og lærevillig ånd gransker Guds ord og søker å fatte dets sannheter, vil bli ført i berøring med dets Opphavsmann; og, med mindre det er ved hans eget valg, finnes det ingen grense for

mulighetene i hans utvikling.»

«I sitt vide spenn av stil og emner har Bibelen noe som kan fenge ethvert sinn og tale til ethvert hjerte. På dens sider finnes den eldste historie; biografi som er den mest tro mot livet; prinsipper for styre av staten, for ordningen av husholdningen – prinsipper som menneskelig visdom aldri har kunnet måle seg med. Den inneholder den dypeste filosofi, den skjønneste og mest opphøyde poesi, den mest lidenskapelige og den mest gripende. Umåtelig overlegne i verdi i forhold til noen menneskelig forfatters frembringelser er Bibelens skrifter, selv når de betraktes på denne måten; men av uendelig langt større rekkevidde, av uendelig mye større verdi, er de når de ses i sin forbindelse med den store sentrale tanke. Betraktet i lyset av denne tanke får hvert emne en ny betydning. I de enkleste uttrykte sannheter ligger prinsipper som er høye som himmelen og som favner evigheten.»

«Bibelens sentrale tema, det tema som alle andre i hele boken samler seg om, er gjenløsningsplanen, gjenopprettelsen av Guds bilde i menneskesjelen. Fra det første håpets glimt i domsordet som ble uttalt i Eden, til det siste herlige løftet i Åpenbaringen: «De skal se hans åsyn, og hans navn skal være på deres panner» (Åpenbaringen 22:4), er innholdet i hver bok og hvert avsnitt i Bibelen utfoldelsen av dette underfulle temaet, — menneskets opphøyelse, — Guds kraft, «som gir oss seieren ved vår Herre Jesus Kristus.» 1 Korinterbrev 15:57.»

Den som griper denne tanke, har foran seg et uendelig studiefelt. Han har nøkkelen som vil åpne hele skattkammeret i Guds ord for ham.

«Forløsningens vitenskap er all vitenskaps vitenskap; den vitenskap som er englenes og alle de ufalne verdners intelligente veseners studium; den vitenskap som opptar vår Herres og Frelsers oppmerksomhet; den vitenskap som inngår i den hensikt som hvilte i den Uendeliges sinn — «holdt skjult gjennom evige tider» (Romerne 16:25, R.V.); den vitenskap som vil være gjenstand for Guds forløstes studium gjennom endeløse tidsaldre. Dette er det høyeste studium som det er mulig for mennesket å gi seg hen til. Som intet annet studium kan gjøre, vil det skjerpe sinnet og opphøye sjelen.»

«Fortrinnet ved kunnskapen er at visdommen gir liv til dem som har den.» «De ord som jeg har talt til dere,» sa Jesus, «de er ånd, og de er liv.» «Og dette er det evige liv, at de kjenner Deg, den eneste sanne Gud, og Ham som Du utsendte.» Forkynneren 7:12; Johannes 6:63; 17:3, R.V.

Den skapende kraft som kalte verdensrommene til eksistens, er i Guds ord. Dette ord meddeler kraft; det avler liv. Hvert bud er et løfte; når det tas imot av viljen, når det mottas i sjelen, bringer det med seg livet fra den Uendelige. Det forvandler naturen og gjenskaper sjelen i Guds bilde.

Det liv som således meddeles, opprettholdes på samme måte. «Mennesket skal ikke leve av brød alene, men av hvert ord som går ut av Guds munn» (Matteus 4:4).

Sinnet, sjelen, bygges opp av det den næres ved; og det beror på oss å avgjøre hva den skal næres med. Det står i enhvers makt å velge de emner som skal oppta tankene og forme

karakteren. Om hvert menneske som har fått den forrett å ha adgang til Skriftene, sier Gud: «Jeg har skrevet for ham de store ting i Min lov.» «Kall på Meg, så vil Jeg svare deg og forkynne deg store og ufattelige ting, som du ikke kjenner.» Hosea 8:12; Jeremiah 33:3.

«Med Guds ord i sine hender kan hvert menneske, hvor enn dets lodd i livet måtte være falt, ha et slikt fellesskap som det selv måtte velge. På dets sider kan det føre samtale med de edleste og beste av menneskeslekten, og kan lytte til den Eviges røst når Han taler med mennesker. Idet det gransker og mediterer over de emner som «engler attrår å skue inn i» (1 Peter 1:12), kan det ha deres selskap. Det kan følge den himmelske Lærers fotspor og lytte til Hans ord slik som da Han underviste på fjell og slette og ved sjøen. Det kan leve i denne verden i himmelens atmosfære og meddele jordens sørgende og fristede tanker om håp og lengsler etter hellighet; selv komme nærmere og stadig nærmere inn i samfunn med den Usynlige; lik ham i fordums tid som vandret med Gud, stadig nærmere og nærmere terskelen til den evige verden, inntil portene skal åpne seg, og det skal gå inn der. Det vil ikke finne seg selv som en fremmed. De røster som vil hilse det, er de helliges røster, de som usett var dets ledsagere på jorden—røster som det her lærte å kjenne og å elske. Den som gjennom Guds ord har levd i samfunn med himmelen, vil føle seg hjemme i himmelens fellesskap.» Education, 123–127.